

Jsme si vyrazili. Hezky jen spolu a udělali si krásný odpůldne. Svítilo sluníčko, lehce mrzlo - naprostej zimní ideál. Abychom si trochu dali do těla, vzala jsem to nejdřív oraništěm a trochu jsme si tam zaběhali. A pak jsme se vydali do stařiny, dělat toho ohaře. A pak jsme si trénovali hledání balonků. Kdy odložím Rumíčka, jdu dáááaleko, dáááaleko a tak aby mě neviděl. A ještě navíc balonek zahodím do oraniště, aby pěkně zapadl a nebyl vidět (jen si pro jistotu vždycky pamatovat, kam to padlo ☐ , kdyby nááááhodou ohaří nos selhal) . Pak se vrátím zpátky, Rumíček už na zadnici nadskakuje, jak ta poklička na hrnci aaa čekáááá. Až řeknu ty kouzelný slůvka. “Běěěž, hledej!” Katapultuje se do prostoru a letí jako ten blášen. Pustí se do hledání a ocásek mu mele jako zběsilej. ☐ Moc ráda se na to dívám. Jak jinak, našel, šikovnej můj hošíček, našel. Tak jsme si pro změnu zas jen čtali.

Kousek od plácku za hřbitovem jsme potkali pár s vižlíkem. Leč, prý se kamarádit nebudeme. Mladý pár vyšnořen nejmódněji, pejsek zaoblečkován, zavodítkován ☐ . Tak nic. No byl na tom o chlup líp, než ten bíglík, co jsme ho potkali kousek od našeho domu. Taky s ním šel módně oblečený páníček, bíglík na krátkým vodítku, když nás páník zmerčil, otočil to a už šli zpátky. Pro mě, milovníci lovečáků je to vždycky smutný pokoukání, ale tak třeba šli zrovna všichni potom někam do města a tohle byla jen krátká venčící procházka a já jsem jen moc přísná, kdo ví. No my si to s Rumíčkem zamířili právě na ten plácek, kde končí pole, navazuje hřbitov a pak začíná civilizace. Je to tam vždycky supr posekaný, ideální ke cvičení. Tak jsme si tam pěkně cvičili, házeli a pak přišla skupinka lidí s dětmi a..... takovým tím “padákem” jak se to pouští po větru - není to drak ☐ a dělají se s tím různý akrobatický kousky. Rumíček naprosto unešen a pro padák velmi nebezpečen. Můj jinak velmi dobře ovladatelný vižlí vzornouch se do padáku zamiloval a nepomohl ani jinak osvědčený povel “Není tvoje!”, který ho zastaví rozběhnutýho za balonkem, mičudou, vším kulatým, kdy má naučeno, že si toho nesmí všímat. Jednak kvůli hrajícím si dětem a druhak se tím předejde konfliktům při hře jiných psů s míčkem. Tak plachtící rogalopadák, je zcela vyšší levl a to jsem teda musela být za zatraceně důraznou paničku ☐ . Neboli houkla jsem jak zupák, drapla ho za tu jeho roztomilou kušnu a řekla mu ať mě neto, ne....neštve ☐ . No ale pak už jsme si zase mohli hrát a cvičit i v blízkosti padáku.

A pak jsme si zašli za dálnici do velkého čtverce stařiny, kde jsem učivala Ešátora, jak ohařem býti. Procourali jsme to tam, prokřižovali, pocvičili si vysílání do stran, hledání, vystavování, hledání i paničky, která se zákeřně schovávala. Paráda, přesně takový odpoledne miluju. Ani jsem nevnímala, jak ten čas letí. Až když se ozval kručící žaludek, že

teda aspoň pozdní oběd by se šiknul. Tak jsme to otočili a vyrazili k domovu. Ale... ještě jsme si trošku přidali a šli domů obloukem. A potkali jsme borderku Cheizu a jejího bordeřího parťáka Baxe. Cheiza zrovinka hárá, tak to bylo pro Rumíčka milé zpestření procházky. Psiska se honili společně za balonkem, a my si mohly s paničkou poklábosit na téma, který se tu nedávno probíralo na diskuzi - vztah mezi člověkem a psem. ☐ Ona má kobytku, která jí dává taky pěkně zabrat. A to, co je u psa nepříjemný, pokud po člověku "jde", protože ho chce třeba učesat, je u koně už dost nebezpečný, zvláště, když jde s úmyslem spíš už jako likvidačním.... tak jsme si povídaly, čoklidi si lítali, pohodička.

Rumíček šel domů vylítán, unaven a spokojen, jak jen vižlí chlapínek může po příjemném odpoledním programu být. A já si doma přepřáhla spřežení a vyrazila si za barák s Talimůrou. Vyvenčená už byla předtím s páníčkem, tak jsme se mohly věnovat vážnejm věcem výcvikovejm ☐ . Dostaly jsme od páníčka obě dáreček - udělal nám dlouhý tlustý vodítko, pěkně přes čtyři metry, bez uzlíků, kroužků a podobně, takže jsme si ho šly testnout. Zatím to vypadá, že bychom s ním obě mohly být spokojený. Hned za domem jsme dostaly možnost si potrénovat povel "Neřeš!", protože nám hned pod schody vynadal štěkavej ruskík. Trochu jsme si vyjasnily, že NE, tam NE! znamená opravdu, že tam NE a pak jsme si užily družení se starou paní. Hrozně moc už nějakou dobu přemýšlím nad tím, zkusit s Tali docházet k Boromejkám, za starými lidmi. Energie má habakůk, rozdávat má z čeho, ale.... trochu se bojím tý její splašivosti a toho, že neumí moc hezky brát z ruky.... uvidíme, jestli by se nenašla alternativa, kde by se to dalo obejít. Tali je přátelská- taky ke starý paní přátelská byla, ale až moc. ☐ . Pak hezky sejít dolů k potůčku a rybníčkům, prozkoumat si myší hromadu, trochu potrénovat pozornost. A tady je místo pro pochvalu. Když se mi podařilo ji zaujmout, tak aby se hned zase nevydala zpátky do rákosí, zahrály jsme si " Na holuba na báni" . Neboli pánčička se točí na místě dokola a Talinka s ní drží krok. Když ho drží, je odměňována a chválena . A..... juchajdáá. I tady, kde měla co zkoumat, si hrála na holuba na báni ☐ . Tooo bylo háský! No , moc háský. Došly jsme si na louku a dostala balonek. Žádný velký vylomeniny ještě ne, ale dvakrát si pro něj pěkně vyskočila, dvakrát jsem ho "hodila", aby si ho mohla ulovit a pak si ho pěkně nesla domů. Byla mooočikovná, moocnejhodnější vodítková Talinka.

Stejně jako tu velkou prochajdu s Rumíčkem, jsem si teď užila i tuhle půlhodinovou. Doma s sebou oba švihli na pelíšek a vytuhli. A já měla prostor pro vyzkoušení zdravýho mrkvovýho cukroví.